

- wyłączając na mocy art. 23 ustawy nr 179/2002 stanowiącej przepisy w dziedzinie środowiska z dnia 31 lipca 2002 r. z zakresu stosowania przepisów o odpadach resztki pochodzące z gastronomii, będące wynikiem przygotowania wszelkiego typu posiłków o stałej konsystencji, gotowanych lub surowych, nieprzekazane sieciom zaopatrzeniowym i przeznaczone dla schronisk dla zwierząt domowych,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r.

- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 182 z 23.7.2005.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2007 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej**

(Sprawa C-263/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/156/EWG — Pojęcie „odpadów” — Substancje lub przedmioty przeznaczone do unieszkodliwienia lub odzyskania — Pozostałości z produkcji, które mogą być ponownie wykorzystane)

(2008/C 51/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Konstantinidis i L. Cimaglia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I.M. Bragaglia, pełnomocnik, i G. Fiengo, adwokat)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194 str.39), zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78 str. 32) — Ustawa krajowa wykluczająca z zakresu zastosowania dyrektywy określone substancje lub przedmioty przeznaczone do operacji unieszkodliwienia lub odzyskiwania oraz niektóre odpady produkcyjne, które ich posiadacz usuwa lub zamierza usunąć

Sentencja

- 1) Ustanawiając oraz utrzymując w mocy art. 14 dekretu-ustawy nr 138 z dnia 8 lipca 2002 r. w sprawie pilnych środków w zakresie podatków, prywatyzacji oraz dyscypliny wydatków farmaceutycznych a także wsparcia dla gospodarki obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, który stał się po zmianach ustawą nr 178 z dnia 8 sierpnia 2002 r., który wyklucza z zakresu stosowania dekretu z mocą ustawy nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. w sprawie wdrożenia dyrektyw 91/156/EWG w sprawie odpadów, 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych i 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych po pierwsze substancje, materiały lub towary przeznaczone do operacji unieszkodliwiania lub odzyskiwania, które nie są w sposób wyraźny wymienione w załącznikach B i C do tego dekretu, i po drugie substancje lub materiały, które stanowią pozostałości z produkcji, a które ich posiadacz zamierza usunąć lub do których usunięcia został zobowiązany, w przypadku gdy mogą one być i są ponownie wykorzystane w cyklu produkcyjnym lub konsumpcyjnym bez poddania ich wcześniejszej obróbce i bez powodowania szkód środowiskowych czy też po poddaniu ich wcześniejszej obróbce, gdy nie chodzi o jedną z operacji odzyskiwania wymienionych w załączniku C do tego dekretu, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, str. 39) zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. i decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r.

- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 217 z 3.9.2005 r.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 grudnia 2007 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Minister
voor Vreemdelingenzaken en Integratie przeciwko R.N.G.
Eind**

(Sprawa C-291/05) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Pracownicy — Prawo pobytu członka rodziny obywatela państwa trzeciego — Powrót pracownika do państwa, którego jest obywatelem — Obowiązek przyznania prawa pobytu członkowi rodziny ciężący na państwie pochodzenia pracownika — Istnienie takiego obowiązku w przypadku braku wykonywania rzeczywistej i efektywnej działalności przez tego pracownika)

(2008/C 51/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

Strona pozwana: R.N.G. Eind

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nederlandse Raad van State — Wykładnia art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, str. 2) oraz dyrektywy Rady 90/364/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie prawa pobytu (Dz.U. L 180, str. 26) — Wykładnia art. 18 WE — Prawo pobytu członka rodziny będącego obywatelem państwa trzeciego — Istnienie takiego prawa w przypadku braku rzeczywistego zatrudnienia po stronie pracownika — Powrót pracownika do państwa pochodzenia — Brak w tym państwie prawa pobytu dla członka rodziny

Sentencja

- 1) W przypadku powrotu pracownika wspólnotowego do państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, prawo wspólnotowe nie nakłada na władze tego państwa obowiązku przyznania prawa wjazdu i pobytu obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny tego pracownika na tej jedynie podstawie, że w przyjmującym państwie członkowskim, w którym pracownik ten wykonywał pracę najemną, obywatel ten posiadał ważne zezwolenie na pobyt, wydane na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 1612/68 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2434/92 z dnia 27 lipca 1992 r.
- 2) W sytuacji, gdy po okresie wykonywania pracy najemnej w innym państwie członkowskim pracownik powraca do państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem jego rodziny przysługuje — na podstawie art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1612/98 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 2334/92 stosowanego przez analogię — prawo pobytu w państwie członkowskim, którego obywatelem jest pracownik, nawet jeżeli pracownik ten nie wykonuje w tym państwie rzeczywistej i efektywnej działalności ekonomicznej. Okoliczność, że przed pobytem w państwie członkowskim, w którym pracownik wykonywał pracę najemną, obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny pracownika wspólnotowego nie przysługiwało prawo pobytu na podstawie prawa krajowego w państwie członkowskim, którego obywatelem jest pracownik, nie ma wpływu na ocenę prawa pobytu tego obywatela państwa trzeciego w tym ostatnim państwie.

(¹) Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbetsdomstolen — Szwecja) — Laval un Partneri Ltd przeciwko Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets avd. 1, Byggettan, Svenska Elektrikerförbundet

(Sprawa C-341/05) (¹)

(Swobodne świadczenie usług — Dyrektywa 96/71/WE — Delegowanie pracowników w obszarze budownictwa — Krajowe przepisy ustalające warunki pracy i zatrudnienia dotyczące kwestii, o których mowa w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)-g), za wyjątkiem minimalnej stawki płacy — Układ zbiorowy w sektorze budownictwa, którego postanowienia ustalają korzystniejsze warunki lub dotyczą innych kwestii — Próba zmuszenia przez organizacje związkowe za pomocą akcji protestacyjnych przedsiębiorstw mających siedzibę w innych państwach członkowskich do podjęcia negocjacji w każdym konkretnym przypadku w celu ustalenia wysokości stawki wynagrodzenia, jaka powinna być wypłacana pracownikom oraz do przystąpienia do układu zbiorowego w sektorze budownictwa)

(2008/C 51/15)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Arbetsdomstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Laval un Partneri Ltd

Strona pozwana: Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets avd. 1, Byggettan, Svenska Elektrikerförbundet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbetsdomstolen — Wykładnia art. 12 WE i 49 WE, jak również art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 7, art. 3 ust. 8, art. 3 ust. 10 i art. 4 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. 1997, L 18, str. 1) — Działania zbiorowe przeciwko przedsiębiorstwu budowlanemu, które oddelegowało pracowników najemnych do państwa członkowskiego innego niż państwo jego siedziby i które nie przystąpiło do układu zbiorowego w tym państwie.